

ITALIA-klubi ry

Riflessi d'Italia

ITALIA-klubi ry

Kotisivu: <https://italia-klubi.fi/>

FB: Italia-klubi

Osoite: Vuosikuja 4 a 26, 02200 Espoo

Pankkitili: FI06 7140 1420 0427 71

SISÄLTÖ

MATKALLA ITALIASSA

- Venetsia maaliskuussa* 3
Pirjo Toivanen

TIEDE

- Analia Capponi Savolaisen väitös lasten laulamisen ekologioista 7
Haastattelu ja italiankielinen tiivistelmä
www.fanpage.it, haastattelu Helena Hakola-Louko

KIRJAPIIRIN SATOA

- Giovanni Boccaccio: *Veli Cipollan tarina* 6
Pyhän Laurentiuksen legenda
Mia Salonen
Giovanni Boccaccio: *Decamerone 2.päivän kertomus 7* 12
Maija-Liisa Toppila
Italo Calvinon ajatuksia Boccaccion Decameronesta 13
Tarja Päivärinne

KURSSIT

- Espon työväenopisto: La Roma di Mussolini 15

ILMOITUKSIA

- Kanneltalo: Konsertti La Strada – rakkaudella Italiasta 15
Lukuvinkki Donna Leon: Guido Brunetti-sarjan *Mitä kylvät* 16

KLUBIN UUTISIA

- Italialainen muoti taiteenlajina* – Liisa Väisäsen luento 13
Klubin kotisivut 13

Päätöimittäjä: Helena Hakola-Louko
hhl@louko.com

MATKALLA ITALIASSA

Venetsia maaliskuussa

Teksti ja kuvat: Pirjo Toivanen

Venetsia on aina ihana, mutta ihanimmillaan se on maaliskuussa, kun karnevaali on ohi ja biennaalin avajaisiin on vielä matkaa. Vanhan kaupungin keskusta on sokkeloinen, ahdas ja yllättävän pieni. Kaikki pääsaaren nähtävyydet ovat kävelyetäisyydellä. Ja helppo on kävellä, sillä turistimassat eivät vielä maaliskuussa tuki muita kortteleita kuin St. Marcon aukion kellotornin läpi vievän kauppakujan ja huokausten sillan tuntuman. Sateisena iltana nekin tyhjenevät.

Palazzo Ducalen pylväskäytävä klo 21 tyhjänä turisteista.

Kun porukkaa kujilla liikkuu tavallista vähemmän, voi helposti kuvitella kuinka vähän Venetsia on muuttunut vuosisatojen aikana. Turistikohteena kaupunki on yksi Euroopan vanhimmista. Venetsian ainutlaatuisuus vesiväylien keskellä on kiehtonut matkailijoita keskiajalta lähtien. Arkkitehtuuria ja maalaustaidetta arvostavat ovat aina löytäneet kaupungista hämmästeltyä. Suomalaisten kokemukset Venetsiasta yleistyivät 1800-luvun

lopulla, kun rautatie Alppien yli kuljetti meitä pohjoisesta nopeammin kuin meriyhteys. Kultakauden taiteilijat Elin Danielson, Albert Edelfelt, Axel Gallén, Pekka Halonen, Eero Järnefelt, Helene Schjerfbeck, Hugo Simberg, Venny Soldan ja Ellen Thesleff ystävineen, puolisoineen ja perheineen pysähtyivät Venetsiassa, vaikka useimmiten he asettuivat Firenzeen. Heillä oli joko oman suvun, taidetta arvostavien mesenaattien tai stipendeinä saatuja varoja käytettävissään. Noihin aikoihin Suomessa oli juuri selvitty nälkävuosista ja Venäjän ote oli kiristymässä. Ankeutta pakenivat ne, jotka kykenivät. Mutta onneksi niin, sillä Italiassa suomalaiset nuoret taiteilijat löysivät sekä toisensa että inspiraatiota töihinsä. Sitä ajanjaksoa olemme mieheni Reijo Toivasen kanssa tutkimassa. Tavoitteena on kirja *Italiaa ristiin rastiin Goethen kannoilla* -tyyliin.

Tällä kertaa olin Venetsiassa brittiystäväni Anitan kanssa. Hänelle kokemus oli ensimmäinen ja taiteilijana hän tietysti hurmaantui. Heti matkan jälkeen hän hahmotteli pahvikorteille muutamia tanssijoita.

Taiteilijaystäväni Anita Shwartzin piirrookset matkan inspiroimana.

Olen aiemminkin käynyt Peggy Guggenheimin entisessä kodissa, mutta hänen sata vuotta sitten aloittamansa kokoelma on niin laaja, että se kiehtoo kerta toisensa jälkeen. Peggy muistaakseni haaveili taiteilijan urasta.

Näkymä Peggy Guggenheimin kotimuseosta Canal Grandelle.

Tunneilla Pariisissa hän tutustui moneen nousevaan kykyyn ja tajusi omien taipumustensa rajallisuuden, mutta varakkaana henkilönä pystyi tukemaan ystäviään ostamalla heidän töitään. Seiniltä löytyy melkoinen joukko nimekkäitä maalauksia: Pablo Picassoa, Salvador Dalía, Wassily Kandinskyä, Max Ernstiä, Paul Kleetä ja Fernard Legériä. Jackson Pollockin työstä kuulumme lyhyen esityksen. Minä en ole koskaan ymmärtänyt hänen sekaisilta näyttäviä teoksiaan ja nyt ymmärrän, ettei niitä pidäkään ymmärtää. Ne ovat taiteilijan mielenmaisemaa. Alexander Calder kehitti mobiileja jo 1930-luvulla, ja ne tulivat muotiin sisustuselementteinä vasta kolmekymmentä vuotta myöhemmin. Uranuurtajia ei aina ymmärretä. Aluksi ei ymmärretty suomalaistaiteilija Helene Schjerfbeckiäkään, sillä kun hän liuotti ja raaputti teoksistaan maalia pois ja sai aikaan sumuista tai hämärää tunnelmaa, moni aikalainen asiantuntija piti hänen töitään keskeneräisinä.

Muutama sata vuotta sitten Venetsiassa oli jo Accademia ja sen huikat kokoelmat keskiaikaista taidetta. Edelleen vaikutimme valtaisista teoksista, esimerkiksi Paolo Veronesen 1570-luvulla maalaama teos Leevin juhlista on niin täynnä yksityiskohtia, että sitä voisi tutkiskella vaikka kuinka pitkään. Ihmisten erilaiset luonteenpiirteet ja keskustelut välittyvät maalauksesta tunnelmana, mieleen syntyy jopa äänien ja hajujen illuusio. Etualan koira ja pöydän alla piileskelevä kissa tuijottavat toisiaan

- taiteilija on vanginnut hetken juuri ennen räihinää. Venetsiassa Paolo kehittyi itseään vanhempien taiteilijoiden tukemana, heistä tärkeimmät olivat sukupolvea vanhempi Tizian ja kymmenkunta vuotta vanhempi Tintoretto.

Taide-elämyksistä suurin oli jälleen St. Marcon hevoset. Parin vuoden sisällä olen nähnyt ne kolme kertaa ja joka kerta hämmästelen niitä yhä enemmän. Kuinka ihmeessä joku joskus vuonna 125 jossain Lähi-Idässä on pystynyt valamaan metalliseokseen niin yksityiskohtaiset ja huikkeen komeat eläimet, joiden pinnassa voi erottaa suonet ja ilmeissä tunteiden moninaisuuden?

St. Marcon hevoset - ilmeikkyyttä 2000 vuoden takaa.

Ei ihme, että Goethe kirjoitti monta sivua hevosten ainutlaatuisuudesta muistiinpanoissaan vuonna 1786. Hän oli silloin 37-vuotias ja pystyi ketterästi kiipeämään portaat ylös katolle ja sieltä alas. Hän kävi katsomassa hevosia useamman kerran. Pyhän Markuksen kirkkoon pitää joko jonottaa tai ostaa lippu ennakkoon verkosta, minkä teimme taas hyvissä ajoin. Onneksi kirkon mielettömän upeita mosaiikkeja pällistelevästä yleisöstä vain pieni osa kiipeää jyrkkiä portaita ylös. Hevosten äärellä meitä turisteja ei ole montaa, tällä kertaa vain pari

ITALIA-klubi ry

Riflessi d'Italia

3/2025 Maaliskuu

kolme. Tuhat vuotta vanhat portaat ovat paitsi jyrkät niin myös askelmasyvyydeltään kapeat, sillä 38-numeroinen kenkä mahtuu siihen juuri ja juuri. Alaspäin tullessa on todella tarkkaan katsottava, että osuu tukevasti askelmalle. Seiniin kiinnitetyt tukiputket kiiltävät jatkuvassa käsittelyssä, joten jos sattuu kantamaan mukanaan käsidesiä, sitä todella tekee mieli sipaista kämmeniin ennen lähibaarin välipalaa.

Ensimmäistä kertaa näin Venetsian 35 vuotta sitten. Silloin oli heinäkuu ja me tulimme kahden perheen voimin lapsinemme laivalla Chioggiasta Venetsiaan päiväksi. Muistikuvini piirtyi Venetsian herttuan palatsi lähestyessämme sitä mereltä. Saimme saman elämyksen kuin 1500-luvulla herttuaa tervehtimään tulleet suuruudet, sillä marmorinen palatsi välkehti valkoisena jo kaukaa. Obeliskit aukion edustalla hehkuivat voitollisina laiturin kiinnityssämme. Tällä kertaa nautimme Anitan kanssa auringonpaisteesta katolla ja näkymästä merelle obeliskien yli.

Näkymä Pyhän Markuksen kirkon katolta.

Kätevimmin matka Milanosta Venetsiaan sujuu Frecciarossa-junalla. Parissa ja puolessa tunnissa olemme Santa Lucian rautatieasemalla. Siinä ajassa ehdimme nauttia lounaan, eväsvoileivät ja prosecco omasta repusta. Perunalastut vesipullon kera otimme kiitollisina vastaan junan tarjoilijalta. Micheni kanssa olemme tavallisesti ajaneet Venetsiaan autolla. Se on ollut pakko jättää parkkihallisaarelle, josta pääsee Venetsiaan vain vesiteitse. Vaihtoehtoina on kertalippu 9,50 euroa Vaporettoon tai yhden (25 euroa) tai kolmen (45 euroa) vuorokauden rajattomat kulkukortit. Vanhasta tottumuksesta ostimme kolmen päivän liput. Se osoittautui turhaksi sijoitukseksi, koska ajelimme Vaporettolla vain neljä matkaa: menon ja paluun Cá D'Oron laiturille ja menon ja paluun Fondamente Novelta Muranoon. Olisimme päässeet Calle Cappellis, Miracoli-asuntoomme rautatieasemalta kävellen. Matkaa oli vajaat kaksi kilometriä. Rajattoman lipun hankinta oli mieleeni syntynyt fiksaatio siitä, että ruuhkaisilla laitureilla ei ole hauskaa jonottaa lipunmyyntikojulle. Mutta näin maaliskuussa jonoja ei ole.

Muranossa en ole ollut vuosiin. Muistin kyllä lasikaupat toistensa jälkeen, mutta lasinpuhallusdemonstraatiota saimme hetken etsiä. Oli se elämys.

Murano - lasitaiteilija työssään.

Mutta jo häikäisevän taidonnäytteen aikana, kun lasimassasta syntyi parilla pyörityksellä sydän ja toisesta pallosta kaadin, minulle tuli tunne katselevani katoavaa ammattia. Meistä harvalla on varaa ostaa puhallettuja käyttö- ja taidesineitä. Sitä paitsi ne vaativat enemmän tilaa ja avaruutta kuin mitä nykykodeissa on tarjolla. Toivottavasti mahdollisimman moni löytää Muranon kymmenistä tuhansista huikean kauniista esineistä itselleen omansa ennen kuin taiteen taitajat katoavat markkinoilta.

Cannaregio-alue oli 1600-luvulla porteilla ja muureilla suljettu juutalaisten kauppiaiden, pankkiirien, lääkäreiden ja muiden palveluammattilaisten asuinalue. Kun Napoleon 1800-luvun alussa tuli ja valloitti Venetsian, muurit purettiin. Nykyisin Cannaregio on ehkä pääsaaren ainoa asuinalue, jolta edelleen löytää tavallisia koteja, vihannesmyyjiä, ruokakauppoja ja kohtuuhintaisia baareja. Nyt kun olen löytänyt alueen, etsiydyn luultavasti sinne uudelleen.

Lisäjännitystä matkalla syntyi navigaattorin etsiessä yhteyttä satelliitteihin ahtailta kujilta. Vanhanaikainen paperikartta saattaisi olla tehokkaampi. Fondamente Novelta palatessamme olimme huoneesta näkyvän kirkkomme kulmalla, mutta vei hetken ennen kuin löysimme kujamme. Kun etsiydimme majapaikkaamme illalliselta, kännykkä ohjasi meidät vettä piri pinnassa välkehtivän kanavan äärelle. Huusin kauhulla Anitalle: Stop! Kesti aikansa ennen kuin löysimme pimeässä reitin kapealle sillalle. Vielä vesi ei tunkeutunut kujille asti, mutta kaikkialla sitä oli riittämiin. Puolen metrin korkuinen vesieste majapaikkamme ulko-ovella kertoi omaa tarinaansa.

Vesieste asuntonne alaovella.

Ukkosmyrsky oli tulossa ja sadetta odotettiin. Me ehdimme sen alta Stresaan, jossa raekuuro toivotti meidät tervetulleiksi kotiin.

St. Marcon edustalla gondolit odottavat vielä turisteja.

TIEDE

Analia Capponi-Savolaisen väitös lasten laulamisen ekologioista

Osallistuin 15.2.2025 Helsingin musiikkitalolla Analía Capponi-Savolaisen väitöstilaisuuteen, joka käsitteli lasten laulamista. Opinnäytetyö kuuluu Taideyliopiston (Uniarts) Sibelius-Akatemian tieteenalaan. Analian tutkimus on saanut jo kansainvälistä näkyvyyttä ja tässä artikkelissa on siitä italiankielinen tiivistelmä.

Alla Analían haastattelu:

1. Miten tulit ajatelleeksi tutkia juuri lasten laulamista?

Olen opettanut laulua lapsille jo yli 25 vuoden ajan. Laulunopettajana erikoistuin lasten laulamisen pedagogiaan. Kokemukseni laulamisen harjoittajana inspiroi minua oppimaan lisää siitä, mitä laulaminen merkitsee lapsille.

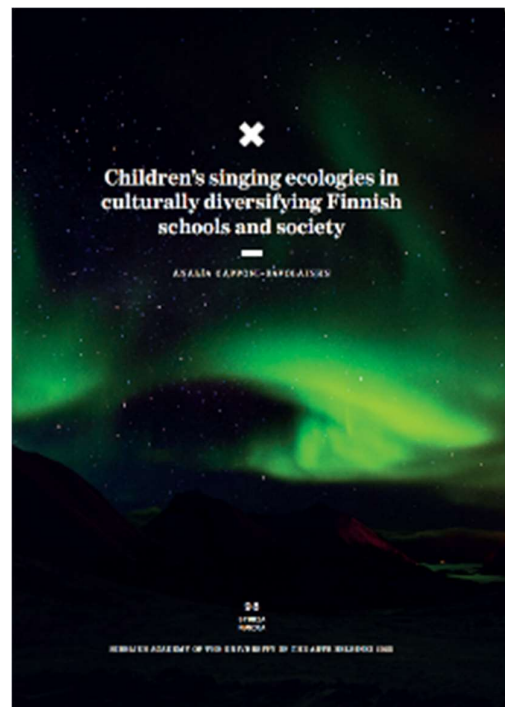
2. Sinulla on italialaiset juuret – mitä haluaisit kertoa meille perheestäsi?

Olen argentiinalainen. Italialaiset isoiso-vanhempani tulivat **La Marchen** alueelta Argentiinaan paremman elämän toivossa. He olivat alun perin kotoisin **Maceratasta** ja **Tolentinosta**. Minulle oli tunteellinen hetki vieraillla molemmissa paikoissa ja kävellä samoilla kaduilla, missä hekin olivat kävelleet.

3. Väitöskirjasi kannessa on kuva revontulista – miksi? Onko sillä jotain

tekemistä Tunturikadulla sijaitsevan Studiosi kanssa?

Kansikuva esittää laulamisen syviä merkityksiä, laulamisen eksistentiaalisia elementtejä, joita kuvaan kirjassani. Revontulien ja laulamisen välillä on symboliikkaa: suuruuden tunne, tunne jostain syvällisestä, joka on ainutlaatuista, joka liikkuu ja jota voi katsoa eri perspektiiveistä ja joka ottaa sinut valtaansa... Kuvalla ei itse asiassa ole suoraa yhteyttä studioni nimeen, tai ehkä sillä on, mutta tiedostamatta.

Analian studio Tunturikatu 12, Hki.

<https://www.analiacapponi.com/>

A cosa serve il canto dei bambini? Una ricerca rivela un aspetto inatteso.

Una ricercatrice finlandese ha recentemente pubblicato una tesi che ha mostrato come i bambini utilizzino il canto per orientarsi nella vita quotidiana, creando spazi di fiducia dove sentirsi a proprio agio o occasioni per allenare una "voce politica" con cui manifestare i propri pensieri.

Il canto è una delle forme d'espressione più spontanee nei bambini. Dai primi anni di vita, i bambini cantano per giocare, esprimere emozioni e comunicare con il mondo. Ma cosa significa davvero il canto per loro? In che modo intonare una melodia permette ai bambini di comunicare con il mondo circostante?

A queste domande ha cercato di rispondere la ricerca di **Analiá Capponi-Savolainen**, che nella propria tesi di Dottorato alla Sibelius Academy, Università di Arte di Helsinki, ha esplorato l'esperienza del canto nei bambini di 6-7 anni in una scuola culturalmente diversificata della Finlandia, scoprendo come i più piccoli tendano a cantare non per "orientarsi" nella vita ed esercitare la propria voce come strumento d'espressione.

Un nuovo approccio "ecologico" al canto infantile

Per lungo tempo, le ricerche sul canto dei bambini si sono concentrate sullo sviluppo delle capacità vocali e sugli aspetti pedagogici. Tuttavia, Capponi-Savolainen ha scelto di affrontare il tema seguendo una prospettiva differente, considerando il canto come parte di un ecosistema più ampio che include le relazioni sociali, gli spazi vissuti e i significati attribuiti dai bambini stessi.

Se infatti la scienza si è finora chiesta in che modo il canto fosse funzionale per la crescita e lo sviluppo di determinate funzioni cognitive dei più piccoli, Capponi-Savolainen ha preferito interrogarsi su come il canto possa influenzare la quotidianità di un bambino.

Il canto come spazio di libertà e relazione

Dai dati raccolti attraverso interviste e osservazioni etnografiche eseguite su studenti di prima elementare che frequentavano una scuola culturalmente diversificata nella regione di Helsinki, Capponi-Savolainen ha così scoperto come molti bambini utilizzino il canto per costruire spazi di fiducia e libertà.

Cantare, infatti, non è solo un modo per comunicare, ma anche uno strumento per affrontare le difficoltà quotidiane, rafforzare le amicizie e trovare nuove forme di partecipazione: alcuni bambini cantano a squarciagola quando sono con gli amici, mentre preferiscono adottare un tono più sommesso quando sono soli. In altri casi, il canto diventa invece un'attività da coltivare in privato, nei cortili scolastici o in angoli nascosti della classe, per ritagliarsi un momento tutto per sé e lasciarsi andare ai propri sogni e ai propri pensieri.

Non solo. Stando ai comportamenti rilevati nel corso dell'indagine, Capponi-Savolainen ha mostrato come il canto venga usato dai bambini anche per esercitare una sorta di "voce politica" per esprimere le proprie opinioni. "In questi spazi, ad esempio i bambini possono scegliere se cantare o meno, se cantare e ballare contemporaneamente. Possono scegliere la propria musica" ha spiegato l'esperta, evidenziando come questa facoltà di scelta solo apparentemente banale, possa invece significare un importante passo per la costruzione di una propria personalità.

La differenza tra il canto scolastico e il canto spontaneo

Uno degli aspetti più interessanti sottolineati dalla ricercatrice riguarda la differenza tra il canto imposto dagli adulti a scuola e quello vissuto liberamente dai bambini. Osservando le dinamiche all'interno di un contesto scolastico dove molti allievi provenivano da culture diverse da quella finlandese, Capponi-Savolainen ha infatti notato che se alcuni alunni si mostravano entusiasti nel condividere le canzoni della propria cultura d'origine, altri preferivano non portare questi elementi quando si trattava di cantare in classe. Una volta usciti da scuola e

rientrati a casa o in ambienti più familiari, gli stessi bambini non esitavano a intonare quelle melodie che non avevano condiviso con i compagni di classe.

Il ruolo della scuola nel favorire il canto

Con il proprio lavoro, Capponi-Savolainen ha invitato le istituzioni a ripensare il ruolo della scuola nel promuovere il canto come esperienza significativa. Piuttosto che limitarsi a un approccio centrato sull'apprendimento tecnico, l'autrice suggerisce di valorizzare il canto come strumento di connessione tra scuola e casa, creando una specie di "curriculum della cura" che aiuti i bambini a esprimersi in modo più autentico e spontaneo.

Uno dei messaggi chiave dello studio è infatti l'importanza da riservare all'ascolto dei bambini e al rispetto delle loro esperienze. "Ci viene costantemente chiesto di trovare nuovi modi per ascoltare i nostri figli, ma la domanda è come ascoltare e come rispettare ciò che viene ascoltato" ha affermato Capponi-Savolainen, sottolineando come la vera sfida sia comprendere come ascoltare e come agire di conseguenza. Il canto, in questo senso, può dunque diventare una finestra privilegiata per osservare il mondo infantile e creare spazi educativi più inclusivi e rispettosi delle esigenze dei bambini.

Fonte:

<https://www.fanpage.it/wamily/a-cosa-serve-il-canto-dei-bambini-una-ricerca-rivela-un-aspetto-inatteso/>

A cura di Niccolò De Rosa
Haastattelu ja editointi Helena Hakola-Louko

KIRJAPIIRIN SATOA

Boccaccio: *Veli Cipollan tarina*

Teksti: Mia Salonen

Veli Cipolla lupaa näyttää maalaisille enkeli Gabrielin siipisulan, mutta sulkarasiassa onkin hiiliä. Niin hän sanoo niiden olevan hiiliä, joiden päällä Pyhä Laurentius muinoin grillattiin.

Certaldo on pieni kylä Elsa-laaksossa. Sinne tuli joka vuosi keräilemään almuja pyhän Antoniuksen munkki Veli Cipolla. Nimi merkitsee sipulia. Veli Cipolla oli pieni, punatukkainen veikko, jonka naamasta aina paistoi mairea hymy. Hän ei ollut käynyt kouluja, mutta oli niin taitava puhuja, että häntä verrattiin jopa Tullius Ciceroon. Sitäpaitsi Cipolla oli kummi tai vähintään ystävä melkein kaikille Certaldolaisille. Hän oli siis hyvin verkostoitunut. Taas kerran hän tuli Certaldoon. Koko maalaisväki oli rientänyt kirkolle ja Veli Cipolla astui seurakunnan eteen ja saarnasi:

”Herrat ja rouvat, veljeni ja sisareni Herrassa. Teillä on ollut tapana joka vuosi antaa Pyhän Antoniuksen köyhille veljille lahjaksi viljaa varojenne ja jumalisuutenne mukaan. Niin, että pyhä Antonius sitten kaitsisi ja paimentaishi karjaanne. Näitä saatavia hakemaan esimieheni Antonius lähetti minut tänne. Tulkaa siis, tänne kirkonmäelle, kun kuulette minun kellojeni kilinän. Pidän ensin hartaushetken. Sen jälkeen näytän teille harvinaisen pyhänjäännöksen. Se on enkeli Gabrielin siipisulka, jonka hän pudotti neitsyt Maarian kammariin silloin, kun kävi hänen luonaan Natsaretissa ilosanomaa tuomassa”.

Kirkossa oli myös pari nuorta miestä, Giovanni del Bragoniera ja Biagio Pizzini. He nauroivat Cipollan pyhänjäännökselle, ja päättivät tehdä veli Cipollalle kunnan kepposen. Munkki oli kutsuttu sunnuntaipäiväisille linnaan ystävänsä luo. Sillä aikaa he lähtivät majataloon, jossa hän asui. Juoni oli, että Biagio rupeaa juttusille Cipollan palvelijan Guccion kanssa ja viivyttelee häntä ja sillä aikaa Giovanni etsii munkin

Riflessi d'Italia

matkakapineista sulan. Ja miekkoset naureskelivat, että mitähän Cipolla seurakunnalle sanoo, kun ei sulkaa löydykään. Veli Cipolla jätti siis uskollisen Guccion vartioimaan pyhiä kapineitaan majataloon. Kuitenkin hän kuvaa renkiään seuraavin sanoin:

”Hän on laiska nahjus ja siivoton rahjus, uhmapäinen ja tuhmapäinen, niskuri, laiminlyöjä ja lippari, suursyöjä ja kylän lakkari. Hän koettaa väen väkisin päästä naimisiin, pesiä ja ruveta isännäksi taloon. Hänellä on tuuheja, musta, rasvainen parta ja luulee, että kaikki naiset rakastuvat häneen ensi näkemältä. Mutta toisaalta hän on minulle suureksi avuksikin. Ja jos hän huomaa, etten minä osaa johonkin kysymykseen vastata, niin hän paukauttaa vastauksen puolestani aina älynsä mukaan.”

Tällä kertaa hän oli nähnyt keittiössä pienen ja lihavan lylleön, jonka rinnat olivat kuin jauhosäkit ja jonka naama kiilsi rasvasta ja hiestä. Heti kun Cipolla lähti kyläilemään, Guccio livisti keittiöön ja jätti pyhät esineet Herran huomaan. Hän rupesi innokkaasti pakinoimaan kanasensa kanssa, jonka nimi oli Nuta. Hän vakuutti olevansa hienoa aatelissukua ja että hänellä oli florineja säästössä ainakin seitsemänkymmentätuhatta, Hän vannoi antavansa Nutalle komeat vaatteet ja tekevänsä hänestä hienon aatelisrouvan! Mutta Nuta ei mennyt lankaan. Kun nämä kaksi veijaria näkivät Guccion Nutan kimpussa, pujahtivat he sisään munkin asuntoon ja löysivät matkapussin, jossa enkeli Gabrielin sulan piti olla. Mutta sieltä löytyikin korea papukaijan pyrstösulka. He arvasivat kohta, että tämä se nyt oli aarre, jota veli Cipolla aikoi näyttää kunnon certaldolaisille. Maarahvas ei ollut koskaan eläessään papukaijaa nähnytkään, eivätkä siis sulkaa tunnistaisi. Miekkoset ottivat sulan ja täyttivät rasian hiilillä, joita löysivät kamarin nurkasta. Sitten he sulkiivat rasian, ja asettivat kaikki huolellisesti paikoilleen. Niin sitten iltapäivällä tulvi kaikkialta kansaa Certaldon linnakylään näkemään tuota taivaallista ihmekalua. Kun Veli Cipolla kuuli, että maalaisia oli kokoontunut näkemään sulkaa, hän pyysi Gucciota tuomaan matkapussin ja

soittamaan seurakunnan koolle. Rahvas saapui kirkolle eikä Cipolla huomannut, että hänen tavaroitaan oli pengottu. Sitten tuli juhlallinen hetki. Cipolla avasi rasian, mutta siinä olikin hiiliä. Hän kiroili mielessään renkiään, mutta pahimmin hän soimasi itseään, siitä että uskoi aarteensa tuon rengin käsiin. Silmänsä räpäyttämättä kohotti pian kätensä taivasta kohti ja alkoi laveasti kuvata ihmeellisiä matkojaan ja näkemäänsä kummallisia asioita:

”Kun olin aikani kulkenut ympäri maailmaa saavuin Pyhään maahan. Siellä tapasin kuuluisan Jerusalemin arvoisan patriarkan. Hän näytti minulle suuremmissa pyhäinjäännöksiiän, joita riitti. Hän näytti minulle Pyhän Hengen peukalon, joka oli hyvin säilynyt ja terve. Sitten oli Serafimin otsatupsu, Kerubimin kynnet. Lihaksi tulleen Sanan kylkiluu. Muutamia säteitä tähdestä, joka johti tietäjiä Itäiseltä maalta, Puoli pulloa enkeli Mikaelin hikeä, jota hän hikoili sotiessaan perkeleen kanssa. Kuolemankita, josta Lasarus pelastui. Hän antoi minulle kauniissa putelissa pikkuisen Salomonin temppelin kellonsoittoa. Ja sitten enkeli Gabrielin siipisulan, josta olen kertonut. Mutta sitten se tärkein ja kaikkein arvokkain: hän antoi minulle kourallisen hiiliä, joiden päällä hurskas Laurentius-marttyyri paistettiin. ja kaikki nämä harvinaiset jäännökset on minulla tallella ja matkalaukussa. Minä siis säilytän sitä Gabriel-enkelinsulkaa pienessä rasiassa, ja Pyhän Laurentiuksen hiiliä toisessa. Ja kun tänään läksin majatalosta, niin otin erehdyksestä mukaani väärän rasian. Joten minä nyt, kun asasin rasian, näinkin siinä hiiliä. Mutta meillähän on parin päivän päästä juuri Pyhän Laurentiuksen juhla ja itse kaikkitietävä Jumala on johdatuksesta pistänyt hiilikasan kouraani. Tietävästi Hän tahtoo, että minun on näillä hiilillä sytytettävä teidän sieluunne oikea hurskauden roihu tuota pyhää miestä kohtaan. Ja siksi Hän ei antanut minulle sulkaa, jonka aioin ottaa, vaan nämä kalliit hiilet. Tulkaa siis, lapset Herran siunatut, ottakaa lakki päästänne ja lähestykää hurskain mielin näitä katselemaan! Mutta

Riflessi d'Italia

ensin ilmoitan vielä, että se johon näillä hiilillä tehdään ristinmerkki, saa olla varma, ettei häntä polta tuli koko tänä vuonna hänen sitä tuntemattaan”.

Sen sanottuaan Cipolla viritti Pyhän Laurentiuksen kunniaksi virren ja avasi rasian. Rahvas tungeksi hiiliä katsomaan ja ihaili niitä. Mutta sitten he ryntäsivät Cipollan luo ja toivat almuja, joita tällä kertaa karttui runsaammin kuin koskaan ennen ja pysivät ristinmerkkiä. Veli Cipolla otti nyt hiiliä ja alkoi vedellä heidän puhtaisiin pyhävaatteisiinsa nokiviiruja. Ja hän vakuutti myhäillen, että kun hiiliä ristien tekoon rasiasta otetaan, niitä kasvaa sinne itsestään lisää, niinkuin hän jo monasti oli kokenut. Näin niitti kekseliäs munkki runsaan sadon certaldolaisten kustannuksella ja näytti pitkän nenän veitikoille, jotka olivat aikoneet hänet nolata. Giovanni del Bragoniera ja Biagio Pizzini olivat tietysti myös Cipollaa kuulemassa ja he nauroivat katketakseen. Kun rahvas tyytyväisenä hajosi, velikullat menivät Cipollan luo ja kertoivat hänelle koko kujeensa ja antoivat hänelle sulan takaisin. Ja sillä papukaijan sulalla veli Cipolla sitten seuraavana vuonna tahkosi rahaa vielä enemmän kokoon kuin nyt hiilillä.

Lukijan mietteitä Cipollan tarinasta

Tarina korostaa erityisesti sitä, miten äly ja puhelahjat ovat voimakas työkalu.

Ei tarvitse kuin kääntää katse nykypäivänä Arkadianmäelle. Sieltä löytyy heti loistavia esimerkkejä siitä, miten puhumalla asioita kieputellaan.

Veli Cipolla osaa kääntää mahdollottoman nolon tilanteensa voitokseen. Hän osoittaa salamannopeaa tilannetajua ja nokkeluutta.

Tarina kritisoi pilke silmäkulmassa sitä, miten sokeasti ihmiset luottavat auktoriteetteihin ja pyhänjäännöksiin. Ihmisten herkkäuskoisuutta voidaan helposti käyttää hyväksi. Huijarit menestyvät, koska osaavat hyödyntää ihmisten heikkouksia. Nettihuijaukset ovat totisinta totta tänä päivänä. Moni uskoo ja menee lankaan.

Vaikka Veli Cipollan toiminta on moraalisesti kyseenalaista, hän osoittaa

mestarillista taitoa ja kääntää harmillisen yllätyksen edukseen. Hän on kuin kissa, joka putoaa aina jaloilleen.

Kirkko ja sen tekopyhyys saa myös tarinassa kylmää kyytiä. Boccaccion humoristinen kertomus naureskelee kirkollisille auktoriteeteille ja ihmisten hyväuskoisuudelle ja luottamukselle. Se, jos mikä, oli rohkea veto tuon ajan kirjailijalle.

Pyhän Laurentiuksen legenda

Teksti: Mia Salonen

Pyhä Laurentius (suomeksi myös Pyhä Lauri) toimi perimätiedon mukaan Rooman kirkon diakonina 200-luvulla ja kärsi marttyyrikuoleman keisari Valerianuksen toteuttamissa kristittyjen vainoissa. Hänen kuolinpäivänään pidetään 10. elokuuta vuonna 258. Elokuun kymmenes päivä on Suomessakin edelleen Laurin nimipäivä.

Diakonin tehtäviin 200-luvun Roomassa kuului pitää huolta kirkon rahavaroista. Tämän tiesivät myös roomalaiset, joiden omat rahastot alkoivat tuolloin ehtyä. Muinaisessa Roomassa elettiin lama-aikaa ja valtio etsi uusia lähteitä varojensa kartuttamiseksi. Joku muisti kristityt: nämähän puhuivat taivaan valtakunnan rikkauksista ja peltoon katketystä aarteesta. Siinä ratkaisu.

Laurentiukselta tultiin peräämään kirkon aarretta. Turhaan diakoni selitti, että aarre on enemmän vertauskuvallinen. Pellossa ei ole aarrearkkia eivätkä taivaalliset rikkaudet ole kultaa ja timantteja. Aikansa turhaan selitettyään Laurentius luovutti. Hän oli myöntövinään: ”Hyvä on, tuon teille kirkon aarteen, jos annatte aikaa kolme päivää”. Aarre piti viedä oikeussaliin, julkiseen oikeudenkäyntiin. Laurentius käytti kolme päivää aarteen keräämiseen. Hän kiersi kaupungin ja otti mukaansa köyhät, rammatt, sairaat, vanhukset, raajarikot ja nälkiintyneet kerjäläiset. Tämän surkean näköisen joukon kanssa Laurentius marssi täpötäyteen oikeussaliin ja ilmoitti: ”Tässä ovat kirkon aarteet!” Oikeussalissa syntyi valtava meteli. Kansa nauroi, mutta tuomarit suuttuivat. Oikeuslaitosta oli pilkattu. Se oli saatettu naurunalaiseksi. Rangaistus oli ankara: Laurentius tuomittiin poltettavaksi parilalla. Näin tapahtui, ja perimätiedon mukaan hänet

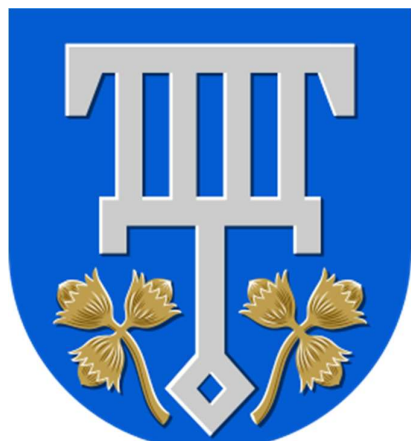
surmattiin grillaamalla elävältä rautaritulällä. Tarinan mukaan hän jopa vitsaili kuolinhetkellään, pyytäen kääntämään häntä toiselle puolelle, koska ”tämä puoli on jo kypsä”. Tämä teki Laurentiuksesta marttyyrien esikuvan.

Suomessakin on olemassa useita Pyhälle Laurentiukselle omistettuja kirkkoja, yksi niistä on Vantaan Pyhän Laurin kirkko. Muita Laurentiukselle keskiajalla pyhitettyjä kirkkoja Suomessa ovat Eckerön, Janakkalan, Hämeenkosken, Isonkyrön, Lohjan, Mynämäen ja Perniön kirkot. Vantaalla on vuodesta 2008 järjestetty joka toinen vuosi Puhän Laurin vaellus, jossa eri puolilta Vantaata ja Helsingistä vaelletaan PyhänLaurin Laurin kirkolle.

Alla Lappeen kunnan ja Lohjan vaakunat:

Lappee

Lohja

Lähteet:

Giovanni Boccaccio: Decameron

Wikipedia

Giovanni Boccaccio Decamerone 2. päivän kertomus 7

Teksti: Maija-Liisa Toppila

Novelli kertoo Babylonian sulttaanin kuvankauniista tyttärestä, joka annetaan Algarven kuninkaalle puoliosoksi kiitoksena saadusta avusta sotaisissa kahinoissa. Prinsessa seurueineen saatetaan laivalla matkaan. Sardinian vesillä puhkeaa himumyrsky, miehistö hukkuu ja laiva ajautuu Mallorcan saaren rantaan. Prinsessa ja seuraneidot ovat henkitoreissaan laivan kannella. Paikalle saapuu saaren ruhtinas ja noutaa naiset maihin. Ruhtinas häikäistyy prinsessan kauneudesta ja päättää ottaa tämän puoliosokseen, Järjestetään upeat hääjuhlat. Kaikki olisi hyvin, jollei aina vieraiden joukossa tai muuten paikalle sattuisi joku kuningas tai muu herra, joka häikäistyy prinsessan kauneudesta ja päättää ryöstää tai ottaa tämän itselleen ja tappaa edellinen omistaja. Loppujen lopuksi usean vuoden kuluttua prinsessa päätyy takaisin Babyloniaan isänsä luo, ja tämä lähettää hänet koskemattomana neitsyenä heti takaisin Algarven kuninkaalle. –

Tarinasta puuttuu vain ”ja niin he elivät onnellisina elämänsä loppuun asti” ja ”sen pituinen se”. Firenzessä kymmenen ylhästä nuorta kertoo tarinoita viihdyttääkseen toisiaan 1300-luvun mustan surman aikana, mukavasti maaseudun rauhassa. Saduissa prinsessat ovat aina kauniita, eikä heillä muita ominaisuuksia olekaan. He ajalehtivät tahdottomina tapahtumista toisiin ja aina joku prinssi tulee ja ihastuu nimenomaan naisen häikäisevään kauneuteen ja haluaa tämän omakseen. Samalla tarinalla viihdytetään ihmisiä päivästä toiseen edelleenkin kaikilla kanavilla. Vai olisiko Boccaccio kirjoittanut tämän kertomuksen vähän ”kieli poskella”. Decamerone on kestänyt aikaa. Ehkä joku on sittenkin huomannut ironian

tarinoiden takana. Aikanaan näitä juttuja ei annettu lasten luettavaksi, ne olivat ”tuhmia”. Kuitenkin vähitellen ihmisten ajatukset alkoivat muuttua, alettiin ajatella, oliko kaikki ihan niinkuin kirkko opetti, keskiaikaiset opit alkoivat väistyä, kirkko ei enää määritellyt kaikkea. Sai tai uskalsi ajatella vähän itse, tutkia ympäröivää maailmaa ja tutustua aikaisempien aikojen saavutuksiin ja ajatuksiin. Joillekin asioille sai jopa nauraa.

Italo Calvinon ajatuksia Giovanni Boccaccion Decameronen (1350-53) kahdesta kertomuksesta

Teksti: Tarja Päivärinne

Italo Calvino käsittelee luentosarjassaan *Lezioni americane. Sei proposte per il prossimo millennio* (1988), *Kuusi muistiota seuraavalle vuosituhannelle*, suom. *Elina Suolahti* (1996) keveyttä, nopeutta, täsmällisyyttä näkyvyyttä ja moninaisuutta (*leggerezza, rapidità, esattezza, visibilità, molteplicità*). Calvino ottaa esimerkkejä maailman kirjallisuuden tunnettujen kirjailijoiden teoksista mukaan lukien omat teoksensa. Hänen viimeinen keskeneräiseksi jäänyt luentonsa olisi käsitellyt – mainittuna käsikirjoitettuna kirjan sisällysluetteloon englanniksi consistency - *consistenza*, kirjallisen aineksen tiiviyyttä, kiinteyttä ja koherenssia.

Tartuin tähän haasteeseen, sillä Calvinon teoksia lukiessani minun ei ole ollut helppoa tunnistaa yllä mainittuja ominaisuuksia. Luentosarjasta löytyy lause, jossa on juuri ne kaksi ominaisuutta, jotka hän oli nostanut esiin Decameronesta: ”**Keveyden** ylistykseeni kuului olennaisena osana painavuuden kunnioitus, ja tämän **nopeuden** puolustuspuhe ei suinkaan kiellä viiptymisen nautintoja. Kirjallisuudessa on kehitetty erilaisia tekniikkoja hidastamaan ajankulua: mainitsin jo toiston, ja jäljellä ovat vielä poikkeamat varsinaisesta aiheesta, sivuhyppäykset.” (s.53)

VI päivän 1. kertomuksen Boccaccio on omistanut nopeudelle.

Löysin vinkin Calvinon luentokokoelmasta (s.47), en Decameronen alaviitteistä, jossa oli viite mm. Canterburyn tarinoihin.

Kun vitsinkertoja käyttää vääriä tehokeinoja, hän epäonnistuu erityisesti rytmissä, jolloin vitsin vesittyminen on taattu. Kömpelöltä kertojalta puuttuu rytmi, hän tekee tyylivirheitä ja häneltä puuttuu tapahtumista ja ihmisistä sopivat ilmaisut. Calvinon mielestä ajatuksen nopeus merkitsee sulavuutta, liikkuvuutta ja luontevuutta eikä tarkoituksena ole sulkea pois vastakkaista ominaisuutta. Calvinon mukaan nopeus on mielen nopeutta ja tyylin tiiviyyttä.

Calvino valitsi yllätyksellisesti jo nuorena johtoajatukseksi *Festina lente* – kiiruhda hitaasti. *Mielen nopeus on arvokasta sinänsä...mutta nopea päättely ei välttämättä ole parempi kuin barkittu ajatus, päinvastoin, mutta se viestittää jotakin erikoista, jonka ominaisuus on juuri sen nopeudessa.* (s.53)

Kertomuksen juonesta.

Rouva Orettaa pitkä kävelymatka alkoi rasittaa, joten aatelismies ehdotti, että hän voi lyhentää matkaa kertomalla kauniin tarinan, sillä näin Oretta voi kuvitella istuvansa hevosen selässä. Tämä sopi erinomaisesti Oretalle, mutta hän joutui pian toteamaan, että aatelismiehen miekan käyttäminen lienee yhtä kömpelöä kuin kerronta. Hän käytti samoja sanoja, palasi jo kerrottuun, korjasi vähän väliä tekemiään virheitä käytettyään vääriä nimiä tai sekoittamalla niitä jopa sellaisiin henkilöihin, joita ei kertomuksessa ollut. Rouvalla oli jo tuskan hiki otsalla sanoessaan leikillisesti: ”Hyvä herra, ratsunne ontuu niin pahasti, että minun täytyy saada laskeutua sen selästä.” Aatelismies ei ollut yhtä hidas käsittämään kuin hän oli kankea kertomaan ja siksi laittoi leikiksi ja siirtyi puhumaan muista asioista.

VI päivän 9. kertomus on esimerkki kerronnan keveydestä.

Innostavaa todeta, kuinka kirjallisuus houkuttelee tutkijoita: vajaan kahden sivun mittainen kertomus venyy alaviitteineen kuuteen

Riflessi d'Italia

sivuun! Jäätyäni koukkuun tämän kertomuksen lopussa olevaan viimeisen alaviitteen sanoihin *Italo Calvino ja lezzerezza* kiinnostukseni heräsi.

Boccaccio kuvaa Guidoa ankarana filosofina. Calvino vuorostaan:

“Haluaisin että tallentaisitte mielinne tämän kuvan, kun ryhdyn puhumaan Cavalcantista keveyden runoilijana. Hänen säikeissään ”dramatis personae” eivät ole niinkään ihmisolentoja kuin huokauksia, valonsäteitä, optisia kuvia ja aineettomia ärsykeitä ja viestejä, joita hän kutsuu ’hengiksi’ (s.22).

Niille ovat luonteenomaista kolme ominaisuutta: 1) ne ovat äärimmäisen kevyitä, 2) ne liikkuvat ja 3) kuljettavat tietoa. Metafora ei edellytä kiinteää esinettä eikä sana ’kivi’ tee säettä raskaaksi. (s.23)

Keveys yhdistyy mielestäni täsmällisyyteen ja päättävyyteen (s.26)

...keveyden kuvallinen ilmaus, joka saa tunnuskuvan arvon, kuten Cavalcanti, joka Boccaccion novellissa kiepsahtaa notkein jaloin hautakiven yli (s.28.)

Calvino toivoisi lukijan kokevan runoilija Cavalcantin keveyden. Metafora ei edellytä kiinteää esinettä eikä sana ’kivi’ tee säettä raskaaksi.

Kertomuksen juonesta.

Kuningatar Elissa kertoo seurueelle tarinan *Guido Cavalcantista*. Firenzelaisten aatelismiesten kiltoihin hyväksyttiin jäseniksi vain ne, jotka pystyivät järjestämään jäsenille illalliset. *Betto Brunelleschin* kilta oli kaupungin merkittävin, johon jäsenet toivoivat saavansa jäseneksi myös *Cavalcante de’ Cavalcantin* pojan Guidon, maailman parhaimman dialektikon ja erinomaisen luonnonfilosofin, mutta kiltalaiset eivät arvostaneet hänen ominaisuuksiaan. Guido oli kuitenkin muuten sovelias: rikas, hienostunut ja miellyttävä aatelismies. Betto luuli Guidon kieltäytymisen syyn olevan sulkeutunut ja miettiä luonne ja taipuvaisuus epikurolaiseen ajatteluun. Lisäksi Guido ei uskonut Jumalan olemassaoloon.

Sattumalta Guido ja Betto ratsuseurueineen kohtaavat Santa Reparatan

hautapatsaiden läheisyydessä, jolloin Betto ehdottaa seurueelleen Guidon kiusoittelemista. He saartavat Guidon ja ovat käymässä hänen kimppuunsa huutaen, miksi Guido ei halua liittyä kiltaan. Mitä hän luulee voittavansa osoittamalla, ettei Jumalaa ole. Guido vastaa heille seurueen olevan hautausmaalla kotonaan ja samalla hyppää yli hautakiven rientäen pois. Seurue arvelee hänen menettäneen järkensä, mutta Betton mielestä pikemminkin kiltalaisten järjessä on vikaa, sillä he eivät ymmärrä Guidoa, joka heittää muutamalla sanalla siivossa muodossa heille maailman suurimman hävyttömyyden. Hautausmaahan on kuolleitten asunto ja he, jotka eivät välitä opiskelusta ja ajattelemisesta, ovat Guidon kaltaisten miesten mielestä kuolleita.

Kertomus päättyy lauseeseen: *“Allora ciascuno intese quello che Guido aveva voluto dire e vergognossi, né mai più gli diedero briga, e tennero per innanzi messer Betto sottile e intendente cavaliere.”* “He kaikki nolostuivat ymmärtäessään Guidon tarkoituksen eivätkä enää tämän jälkeen yrittäneet kiusoitella häntä. Mutta Bettoa pidettiin siitä lähtien tavallista terävä-älyisempänä ritarina.” (suom. *Ilmari Lahti ja Vilho Hokkanen*, 3. painos 1984.)

Danten (1265-1321) ystävä *Guido Cavalcanti* (1255-1300) oli firenzeläinen runoilija, jonka runous tuki rakkauden filosofiaa. Cavalcanti on kirjoittanut useita teoksia, mm: *Il Dolce Stil Novo: Poesie d'amore del Duecento*. (Wikipedia)

Dante mainitsee Guidon myös *Divina commediassa*. *Cavalcante de Cavalcanti*, Guidon isä oli guelfi eli paavillista valtaa kannattava poikansa Guido ateisti. Ghibelliinit katsoivat vallan kuuluvan maallisille hallitsijoille, mutta valtataistelussa ghibelliinit hävisivät ja guelfit jakautuivat valkoisiin ja mustiin. Valkoiset, johon Dantekin kuului, kannattivat paavista vapaampaa hallintoa, mustat tukivat paavia.

KURSSIT

Espoon työväenopisto - OMNIA La Roma di Mussolini

Una lezione sulla storia della città di Roma durante la dittatura fascista.

Il Fascismo ha cambiato il volto di Roma in modo drammatico facendone il simbolo del regime. Una panoramica dello sviluppo urbanistico di Roma sotto Mussolini e del suo significato dal punto di vista ideologico.

Italiankielinen luento. Ilmoittaudu ajoissa ja varmista paikkasi.

Ilmoittautuminen to 30.01.2025 klo 12:30 alkaen

Kurssitunnus: E251510

Hinta: Kevät 16,00 €

Alennus: Ei alennusta, Sportti-/kulttuuriseteli ei mahdollinen

Opettaja: **Maurizi Luca**

Max. opiskelijamäärä: 35

Min. opiskelijamäärä: 10

Opetuskieli: italia

Linkit:

[Tutustu Espoon työväenopistoon Facebookissa](#)

[Avautuu uuteen välilehteen](#)

[Vinkkejä kielten opiskeluun Kieliä Espoon työväenopistossa Facebook-ryhmästä Avautuu uuteen välilehteen](#)

ILMOITUKSIA

La Strada – rakkaudella Italiasta

Kerava-sali pe 4.4.2025 klo 18

Kanneltalo (Helsinki) la 5.4.2025 klo 14

Martinus-sali (Vantaa) to 24.4.2025 klo 15

La strada -konsertissa kuullaan italialaista laulumusiikkia oopperasta iskelmään, mm. Hopeinen kuu, Poika varjoisilta kujilta, La Strada, Puhu hiljaa rakkaudesta sekä tenoreiden bravuurinumeroita, kuten Mamma, O sole mio, Nessun dorma, La donna è mobile ja paljon muuta.

Lisätietoja:

<https://www.operart.fi/ohjelmisto/>

Lukuvinkki – Donna Leon: *Mitä kylvät*

Rakastettu komisario **Guido Brunetti** kuljettaa jälleen hurmaavalle nojatuolimatkalle Venetsian varjoihin.

Venetsian kanaalista löytyy käsi. Se kuuluu srilankalaiselle miehelle, ja virallisten tietojen puuttuessa Guido Brunetti joutuu käyttämään epätavallisia keinoja selvittääkseen uhrin taustat. Tutkimustyö vie hänet yläluokan ja yliopistoväen pariin, sillä uhri on asustanut erään professorin palazzon mailla. Vastauksia alkaa löytyä kuolleen miehen kirjahyllystä.

Murhatutkinnan edetessä paljastuvat kytkökset Italian poliittisiin terroristeihin 1980-luvulla. Brunetti mieleen palautuvat omat opiskeluvaiheet, Italian poliittisen lähihistorian vaiheet sekä nuoruuden idealismi ja erheet.

KLUBIN UUTISIA

Italialainen muoti taiteenlajina -
Liisa Väisäsen, FT, luento italialaisen
muodin historiasta

Liisa Väisäsen luento ke 26.3.2025 perehdytti klubilaiset italialaiseen muotiin ja vaateollisuuteen aina keskiajasta nykypäivään. SKS:n juhlasalissa Liisan mielenkiintoista muotiluentoa oli seuraamassa 35 klubilaista ja Italian ystävää. Luennon PP-esitys on jaettu osanottajille.

Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran pääsihteeri **Kati Mikkola** toivotti ryhmämme tervetulleeksi kertoen uusrenessanssia edustavan Sebastian Gripenbergin suunnitteleman rakennuksen historiasta ja esitteli entisten pääsihteerien muotokuvia. Muotokuvia olivat maallanneet mm. Maria Wiik ja Eero Järnefelt.

Myyntijohtaja **Tommi Leminen** esitteli uutuuskirjoja ja tilaisuudessamme ja kertoi Elias Lönnrotin teoksen yhteydessä (*Elias Lönnrot ja hänen pitkä varjonsa*, SKS 2025), että hänen tyttärensä Ida asui elämänsä viimeiset vuodet Sienasta. Talo on edelleen asuttavassa kunnossa. **Marco Tosi** on tehnyt selvityksen Idan elämästä: *Nascere a Sammatti, morire a Siena. Gli ultimi anni italiani di Ida Karolina Lönnrot (La Rondine Finlandia 2023/1)*.

Liisa Väisänen esityksen jälkeen jatkoimme kirjakauppa Tiedekirjaan, Snellmaninkatu 13. Kirjailija signeerasi teoksiaan ja tehtiin edullisia kirjahankintoja sekä nautimme tarjoiluista.

Kuva: Marco Peretto

Klubin kotisivut

Klubin sähköpostiosoite:

italia-klubi@italia-klubi.fi

Rekisteröitymällä jäseneksi pääset lukemaan Klubin jäsenlehtiä kohdasta **Riflessi d'Italia** ja **Arkisto**. Rekisteröitymistä tarvitaan siis vain digiarkiston materiaalin lukemiseen. Kaikki muut tiedot kotisivuilla ovat julkisia. Jäseneksi voit liittyä täyttämällä yhteystietosi kohdassa Jäsenistö – **Liity jäseneksi**.

Rekisteröityminen tapahtuu seuraavasti:

1. Mene kotisivujen Etusivulle:
<https://italia-klubi.fi/>
2. Klikkaa painiketta ”Rekisteröidy” (tai ”Registrati”) – painike löytyy myös muilta kotisivujen lehdistä
3. Sivulle aukeaa näyttö, johon syötetään Etunimi, Sukunimi, Sähköpostiosoite, Käyttäjätunnus (valitse itse haluamasi), Salasana (keksi itse salasana) ja Salasana toistamiseen.
4. Klikkaa painiketta ”Rekisteröidy”, jolloin ylläpitoon lähtee viesti, että olet rekisteröitynyt.
5. Ylläpito tarkistaa, että jäsenmaksu on maksettu ja hyväksyy rekisteröinnin.
6. Saat rekisteröinnin hyväksymisestä viestin sähköpostiisi, jossa on linkki kirjautumista varten.

Kirjautumisohjeet, kun olet jo rekisteröitynyt ja sinulla on tunnus ja salasana:

1. Mene kotisivujen Etusivulle: <https://italia-klubi.fi/> ja klikkaa painiketta ”Kirjaudu sisään” tai klikkaa sähköpostitse saamaasi linkkiä
2. Sivulle aukeaa näyttö, johon syötetään Käyttäjätunnus ja Salasana (ne omavalintaiset),
3. Klikkaa painiketta ”Kirjaudu sisään” (tai ”Accedi”) – painike löytyy myös muilta kotisivujen lehdistä
4. Arkistoon pääsee viemällä kursori **Riflessi d'Italia** -otsikon kohdalle ja sitten sen alla olevan ”**Arkisto**” -sanon kohdalle. Arkiston viereen avautuu pudotusvalikkona vuosiluvut, joita klikkaamalla pääset halutun vuoden materiaaliin.

Torino 2023. Kuva: Helena Hakola-Louko